DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 września | Nr. 26 | Rok 1932.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 45 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał IV-ty 1932 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł 6.00.

T R E Ś Ć:

397.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 lipca 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o emisji złotych 4½% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego Serji I-ej i o pożyczkach w tych listach udzielanych.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 31.VIII. 1932 r. Nr. 75, poz. 677).

398.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU I KOMUNIKACJI

z dnia 24 sierpnia 1932 r.

w sprawie zmiany planu amortyzacyjnego 7% pożyczki kolejowej.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 31.VIII. 1932 r. Nr. 75, poz. 679).

399.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 sierpnia 1932 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 7.IX. 1932 r. Nr. 76, poz. 686).

400.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 sierpnia 1932 r.

w sprawie wyznaczenia prowizorycznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1932 r. do 30 września 1933 r.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 12.IX. 1932 r. Nr. 77, poz. 691).

401.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 3 września 1932 r.

o uldze celnej na śledzie w sosie.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 12.IX. 1932 r. Nr. 77, poz. 692).

402.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dn. 18 sierpnia 1932 r.

w sprawie uzupełnienia § 4 rozporządzenia z dnia 29 marca 1932 r. o stosowaniu ceł maksymalnych.

Na podstawie §§ 3 i 7 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 25 stycznia 1928 r. w sprawie ceł

maksymalnych (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 66) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniami z dn. 13 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 885), z dn. 18 listopada 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 668), z dn. 8 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 137) i z dn. 26 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 247), zarządzam co następuje:

§ 1.

Paragraf 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 29 marca 1932 r. o stosowaniu ceł maksymalnych (Monitor Polski Nr. 75, poz. 106 z 1932 r.) uzupełnia się dodaniem po literze „e" ustępu „f" następującej treści:

„na które udzielona została ulga celna".

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

(Monitor Polski z dn. 27.VIII. 1932 r. Nr. 196, poz. 228).

403.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 sierpnia 1932 r.

o ustaleniu kosztów własnych spirytusu oczyszczonego, opłaty monopolowej od spirytusu wyprodukowanego wewnątrz Państwa oraz przywożonego z zagranicy, oraz cen sprzedażnych spirytusu i wyrobów monopolowych, wydane co do cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 31.VIII. 1932 r. Nr. 75, poz. 680).

404.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 sierpnia 1932 r.

w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Grudziądzu.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 7.IX. 1932 r. Nr. 76, poz. 687).

405.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 lipca 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych w kraju.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 19.VIII. 1932 r. Nr. 71, poz. 651).

406.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 sierpnia 1932 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) — ustalam na miesiąc wrzesień 1932 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

w z. Ministra Skarbu:
(—) *Starzyński,*
Podsekretarz Stanu.

(Monitor Polski z dn. 31.VIII. 1932 r. Nr. 199, poz. 233).

407.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1932 r.

w sprawie kwoty emisji monet srebrnych, niklowych i bronzowych.

Podaje się do publicznej wiadomości, że na podstawie art. 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. o stabilizacji złotego (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 790) w myśl osiągniętego porozumienia z Bankiem Polskim kwota emisji monet srebrnych, niklowych i bronzowych została z dniem 20 lipca 1932 r. ustalona na zł 396.000.000.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

(Monitor Polski z dn. 29.VIII. 1932 r. Nr. 197, poz. 231).

408.

INSTRUKCJA

Ministrów: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Pracy i Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów

z dnia 23 lipca 1932 r.

o stosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580), wydana na podstawie § 127 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580).

§ 1.

Urząd skarbowy wdraża egzekucję należności na wniosek egzekucyjny wierzyciela na podstawie tytułu wykonawczego, wystawionego w przepisanej formie.

Wniosek egzekucyjny (wzór Nr. 1) winien zawierać także:

1) projekt upomnienia, wysłać się mającego do zobowiązanego i

2) projekt zarządzenia egzekucyjnego.

Wniosek ten wypełnia wierzyciel i przesyła urzędowi skarbowemu z projektem upomnienia w jednym egzemplarzu i z projektem zarządzenia egzekucyjnego w dwóch egzemplarzach.

Do wniosku egzekucyjnego wierzyciel załączy tytuł wykonawczy z jednym odpisem.

W jednym wniosku wierzyciel może grupować wszystkie zaległości jednego i tego samego zobowiązanego, dojrzałe do egzekucji.

§ 2.

W przypadkach odroczenia płatności należności lub rozłożenia jej na raty, umorzenia jej całkowitego lub częściowego, uiszczenia jej w całości lub części do kasy wierzyciela lub wreszcie w przypadkach przewidzianych specjalnemi przepisami, bezpośredniego zwrócenia przez wierzyciela akcji egzekucyjnej na drogę sądową — już po przesłaniu wniosku egzekucyjnego urzędowi skarbowemu, wierzyciel winien o tem bezzwłocznie zawiadomić urząd skarbowy na druku, według wzoru Nr. 2.

Dalsze kroki egzekucyjne w takich przypadkach urząd skarbowy wdroży na skutek wniosku wierzyciela.

§ 3.

O każdorazowem zmniejszeniu należności, pierwotnie wykazanej we wniosku egzekucyjnym, wierzyciel winien bezzwłocznie zawiadomić urząd skarbowy na druku, według wzoru Nr. 3.

§ 4.

W razie stwierdzenia przez organ egzekucyjny, że poszukiwana należność jest nieściągalna, urząd skarbowy przesyła pismem, według wzoru Nr. 4, relację organu egzekucyjnego o nieściągalności.

§ 5.

Tym wierzycielom, którzy posiadają konta w Pocztowej Kasie Oszczędności i podadzą numer swoich kont, ściągnięte dla nich sumy będą przekazywane za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności, innym zaś wierzycielom urząd skarbowy przekazywać będzie ściągnięte dla nich sumy do depozytu kasy urzędu skarbowego.

§ 6.

Instrukcja niniejsza nie dotyczy należności władz skarbowych.

§ 7.

Instrukcja niniejsza obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1932 r.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Nakonieczników-Klukowski,*
Podsekretarz Stanu.

Za Ministra Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck,*
Podsekretarz Stanu.

Za Ministra Spraw Wojskowych:
(—) *Fabrycy,*
I Wiceminister.

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Czesław Michałowski.*

Za Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Fr. Potocki,*
Dyrektor Departamentu.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Sew. Ludkiewicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Zarzyski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Kühn.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. St. Hubicki.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Boerner.*

(Monitor Polski z dnia 26.VII. 1932 r. Nr. 169, poz. 200).

409.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dn. 12 września 1932 r.

L. D. V. 38473/1/32

w sprawie przejęcia przez władze skarbowe egzekucji administracyjnej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz urzędów skarbowych.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 23 lipca 1932 r. w sprawie sposobu ustalenia należności nieściągalnych oraz terminu przekazania urzędom skarbowym należności ściągalnych do dalszej egzekucji, ogłoszonego w Monitorze Polskim z dnia 26 lipca 1932 r. Nr. 169, poz. 199 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 23, poz. 354) Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) Przewodniczącym komisji wymienionej w § 2 wspomnianego na wstępie rozporządzenia jest z urzędu kierownik urzędu skarbowego lub jego zastępca. W skład tej komisji, oprócz przewodniczącego wchodzą: przedstawiciel wierzyciela i przedstawiciel dotychczasowej władzy egzekucyjnej. O ile wierzyciel i władza egzekucyjna są jedną i tą samą osobą, wówczas władza ta deleguje tylko jednego przedstawiciela, przedstawicielowi temu jednakowoż przysługuje w tych wypadkach prawo oddania dwóch głosów.

Członkowie komisji nie musza być stale mianowanymi, mogą nimi być delegowani ad hoc przez wierzyciela i dotychczasową władzę egzekucyjną przedstawiciele, muszą oni być jednakowoż każdorazowo zaopatrzeni w odpowiednie upoważnienie swej władzy przełożonej, względnie właściwej instytucji.

Uchwały komisji zapadaja zwykłą większością głosów. Głosowanie odbywa się w ten sposób. że najpierw oddaje swój głos przedstawiciel wierzyciela, następnie przedstawiciel dotychczasowej władzy egzekucyjnej, a w końcu przewodniczący.

Członkowie, którzy nie biorą osobiście udziału w posiedzeniach komisji, lecz oświadczenia swe wyrażają w drodze korespondencji, winni w każdej poszczególnej sprawie wypowiedzieć się konkretnie co do ściągalności lub nieściągalności danej należności.

W posiedzeniach komisji może brać udział kierownik działu egzekucyjnego urzędu skarbowego — o ile ewentualnie nie przewodniczy jako zastępca kierownika urzędu skarbowego — z głosem doradczym.

2) Na żądanie dotychczasowej władzy egzekucyjnej lub wierzyciela przewodniczący zwołuje komisję i wyznacza termin jej posiedzenia w czasie możliwie najkrótszym.

Przewodniczący może jednakowoż z urzędu zwołać komisję i wyznaczyć termin jej posiedzenia, w wypadkach, w których uzna to za stosowne.

Posiedzenia komisji winny się odbywać z reguły w tych miejscowościach, które były siedzibą dotychczasowej władzy (organu) egzekucyjnej.

3) Protokół z czynności i uchwał komisji prowadzić będzie urzędnik wyznaczony przez kierownika urzędu skarbowego.

Protokół ma zawierać conajmniej następujące dane: numer kolejny sprawy, imię i nazwisko i miejsce zamieszkania zobowiązanego, oznaczenie wierzyciela, rodzaj, wysokość i okres powstania zaległości, wynik uchwały komisji.

4) Sprawy o należności, które zostały uznane przez komisję za ściągalne przekaże dotychczasowa władza egzekucyjna wraz ze wszystkiemi aktami egzekucyjnemi, potrzebnemi do dalszego prowadzenia egzekucji, — właściwemu urzędowi skarbowemu, zgodnie z postanowieniami § 5 wspomnianego na wstępie rozporządzenia.

5) Uznanie przez komisję pewnych należności za nieściągalne nie przesądza bynajmniej kwestji ich umorzenia i nie rodzi żadnych praw dla zobowiązanych. Sprawa ściągnięcia takich należności może być po upływie pewnego czasu wznowiona, o ile warunki majątkowe zobowiązanych ulegną takiej zmianie, że ściągnięcie tych należności będzie możliwe.

6) Sprawy o należności w państwowych podatkach bezpośrednich, których egzekucja należała w myśl dotychczasowych przepisów do związków komunalnych, winny być również rozpatrzone przez komisję, a to celem uniknięcia przekazania do egzekucji spraw, które ze względu na mierną zdolność płatniczą zobowiązanych, narazie do dalszej egzekucji nie nadają się.

7) Sprawy o należności, których termin płatności upłynął po dniu 31 grudnia 1931 r., przekażą dotychczasowe władze egzekucyjne bezpośrednio właściwym urzędom skarbowym do dalszej egzekucji o ile w związku z temi sprawami dokonana już została przez dotychczasowe władze egzekucyjne pierwsza czynność egzekucyjna lub przynajmniej doręczone zostały zobowiązanym upomnienia o zapłatę należności. Natomiast wszystkie sprawy o należności, w których nie doręczono zobowiązanym upomnień, lub w których nie dokonano pierwszej czynności egzekucyjnej, dotychczasowe władze egzekucyjne zwrócą wierzycielom celem skierowania do urzędów skarbowych już na podstawie nowoobowiązujących przepisów.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

410.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 września 1932 r.

L. D. V. 36639/1/32

o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz urzędów skarbowych.

W związku z instrukcją Ministrów: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Pracy i Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów, z dnia 23 lipca 1932 r., o stosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580), wydanej na podstawie § 127 tego rozporządzenia i ogłoszonej w Monitorze Polskim Nr. 169, poz. 200 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Wierzyciel, zwracając się do urzędu skarbowego o ściągnięcie nieuiszczonej przez zobowiązanego należności, obowiązany jest przesłać urzędowi:

1) wniosek egzekucyjny;
2) projekt upomnienia mającego się wysłać zobowiązanemu;
3) projekt zarządzenia egzekucyjnego w dwóch egzemplarzach, oraz
4) tytuł wykonawczy z jednym odpisem.

Wniosek egzekucyjny, projekt upomnienia oraz projekt zarządzenia egzekucyjnego w dwóch egzemplarzach objęte są jednym wzorem, oznaczonym jako wzór Nr. 1 do § 1 tej instrukcji.

Wierzyciel wypełnia:

1) „wniosek egzekucyjny" umieszczony na pierwszej stronie wzoru Nr. 1 u góry, który przesyła urzędowi skarbowemu, oraz „wniosek egzekucyjny" umieszczony na stronie trzeciej wzoru, oznaczony jako „przebitka dla wierzyciela", który po wypełnieniu odcina i przechowuje w swoich aktach;

2) projekt upomnienia w jednym egzemplarzu znajdujący się na stronie trzeciej wzoru, lecz tylko te rubryki, które są obwiedzione grubą linijką, za wyjątkiem rubryki oznaczonej skrótem „Ref", która przeznaczona jest dla użytku urzędu skarbowego celem uwidocznienia w niej przydziału;

3) projekt zarządzenia egzekucyjnego w dwóch egzemplarzach (oba egzemplarze znajdują się we wzorze) przez kalkę. Zamieszczona w „Uwadze" obok zarządzenia egzekucyjnego na pierwszej stronie wzoru wskazówka „pisać w trzech egzemplarzach przez kalkę" polega na omyłce drukarskiej, winno być bowiem „w dwóch egzemplarzach" i odnosi się tylko do „zarządzenia egzekucyjnego", a nie do całego wzoru. Wierzyciel zatem wypełnia odpowiednie rubryki i przesyła urzędowi skarbowemu zawsze tylko jeden kompletny egzemplarz całego wzoru Nr. 1.

Tytuł wykonawczy wypełnia wierzyciel i przesyła urzędowi skarbowemu w dwóch egzemplarzach; jeden jako oryginał, drugi jako odpis.

Tytuł wykonawczy co do formy swej musi — stosownie do postanowień art. 3 ustęp drugi, zdanie pierwsze ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) — odpowiadać przepisom, jakie w tym zakresie dotychczas obowiązywały i nadal obowiązują poszczególnych wierzycieli. Przepisy te bowiem nietylko że nie zostały uchylone wspomnianą ustawą oraz rozporządzeniem Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnem, lecz przeciwnie artykułem 3 tej ustawy zostały wyraźnie utrzymane nadal w mocy.

Tytuł wykonawczy w formie, określonej w § 14 ustęp 1 rozporządzenia Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnem, obowiązuje — ze względu na treść zdania drugiego art. 3 ustęp 2 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. — tylko tych wierzycieli, którzy do dnia wejścia w życie wspomnianej ustawy oraz wspomnianego rozporządzenia nie mieli dla swych należności określonych przepisowo tytułów wykonawczych.

Natomiast postanowienia § 14 ustep 3) i 4) rozporządzenia Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnem, co do klauzuli wykonalności na tytułach wykonawczych, obowiązują w odniesieniu do wszystkich bez wyjątku tytułów wykonawczych.

Tytuł wykonawczy wraz z odpisem musi być przez wierzyciela zawsze nadesłany urzędowi skarbowemu, niezależnie od zarządzenia egzekucyjnego. W myśl bowiem § 16 ustęp 2) rozporządzenia Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnem, zobowiązanemu przy dalszej czynności egzekucyjnej, musi być doręczony i odpis tytułu wykonawczego i zarządzenie egzekucyjne.

Urząd skarbowy, po otrzymaniu od wierzycieli wniosków egzekucyjnych wraz z należącemi doń załącznikami (kompletny wzór Nr. 1), nadaje im dalszy bieg zgodnie z postanowieniami Instrukcji Egzekucyjnej (dodatek do Dziennika Urzędowego Min. Sk. Nr. 20 z 22 lipca 1932 r.). Tu zauważa się tylko, że urząd skarbowy, przed wysłaniem upomnienia zobowiązanemu, musi wypełnić przeznaczone dla użytku urzędu rubryki tego upomnienia, znajdujące się bezpośrednio pod rubrykami, przeznaczonemi do wypełnienia przez wierzyciela.

Przed przystąpieniem do dalszej czynności egzekucyjnej, urząd skarbowy wypełnia prze-

znaczoną dla niego rubrykę w zarządzeniu egzekucyjnem w obu egzemplarzach, przez umieszczenie daty i podpisu kierownika urzędu. Wypełnione w ten sposób zarządzenia egzekucyjne w obu egzemplarzach, przy dołączeniu tytułu wykonawczego i jego odpisu, przydziela następnie urząd sekwestratorowi celem dokonania dalszych czynności egzekucyjnych.

Sekwestrator doręcza zobowiązanemu drugi egzemplarz zarządzenia egzekucyjnego (strona 5-ta i 6-ta wzoru Nr. 1) oraz odpis tytułu wykonawczego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Tytuł wykonawczy oraz wniosek egzekucyjny wraz z przynależącemi doń załacznikami (wzór Nr. 1) przechowuje urząd skarbowy, po dokonanej czynności egzekucyjnej w odpowiedniej grupie akt egzekucyjnych.

W razie stwierdzenia przez organ egzekucyjny nieściągalności poszukiwanej należności przy zbiegu egzekucji na rzecz kilku wierzycieli, organ egzekucyjny sporządza relację nieściagalności (wzór Nr. 4) w tylu egzemplarzach, ilu jest wierzycieli plus urząd skarbowy. Wynika to z postanowień § 4 omawianej Instrukcji, w myśl którego relację o nieściągalności ma otrzymać każdy wierzyciel, urzędowi zaś relacja taka jest potrzebna celem zachowania śladu z przeprowadzonej czynności egzekucyjnej.

Zarazem zauważa się, że odpis tego okólnika Ministerstwo Skarbu przesyła równocześnie zainteresowanym Ministerstwom z prośbą o podanie go do wiadomości podległym władzom i instytucjom.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

411.

WYKŁADNIA
Ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

346 (art. 12). Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 25 listopada 1931 r. L. Rej. 7085/29 uznał tezę, wypowiedzianą w punkcie 3 wykładni Nr. 194 (ogłoszonej w Nr. 1 Dz. Urz. z 1929 r.), w myśl której pismo, stwierdzające umowę między wieczystym dzierżawcą a dominus directus, zawartą ze względu na upływ czasokresu, na który została oznaczona po raz ostatni wysokość czynszu, a ustalającą ponownie wysokość czynszu i termin, do którego ona ma obowiązywać, podlega w myśl art. 4 (ustępu drugiego, punktu „a") oraz art. 58 (ustępu pierwszego) opłacie w wysokości 4%.

Wykładnia wyżej wymieniona ulega zmianom następującym:

W końcowym ustępie punktu 1, po wyrazach „czynszu współczesnego", a przed wyrazami: („art. 10, punkt „b" u. o. s.)", jak również w punkcie 2, po obecnym tekście ustępu a) (po wyrazach „do upływu nowego terminu"), w punkcie 3 po tekście obecnym (po wyrazach „wyrażająca nowy czasokres") wstawia się wyrazy: „najwyżej jednak przez 17".

W przykładzie do punktu 2 kwota 4200 zł. zostaje zastąpiona kwota 3400 zł.; liczba 21 zostaje zastąpiona liczbą 17, a wymieniona dwukrotnie kwota 3100 zł. — kwotą 2300 zł.

Przykłady a) i b) do punktu 4 otrzymują brzmienie następujące: „a) Czynsz został ustalony po raz ostatni w rocznej kwocie 100 zł. do końca 1943 r. Umową z dnia 1 lipca 1932 r. czynsz zostaje podwyższony na czas od dnia 1 lipca 1932 r. do końca 1943 r. na kwotę 200 zł. Należy uiścić 4% od 1150 zł. t. j. od iloczynu z pomnożenia nadwyżki rocznej (100 zł.) przez 11½".

„b) Czynsz ustalony ostatnio w rocznej kwocie 100 zł. do końca 1943 r., zostaje umową z dnia 1 lipca 1932 r. podwyższony na kwotę 200 zł. na czas od dnia 1 stycznia 1944 r. do końca 1953 r. Należy uiścić 4% od 2250 zł. t. j. od kwoty wymienionej w przykładzie „a", plus iloczyn z pomnożenia 200 zł. przez 5½ (t. j. przez różnicę między 17 a 11½).

W punkcie 5, w ustępie a), kwota 3 zł. zostaje zastąpiona kwotą 5 zł.

We wszystkich przykładach, zawartych w powołanej wykładni (z wyjątkiem przykładu „b" do punktu 4) — t. j. w ustępie końcowym punktu 1, w przykładzie do punktu 2 oraz w przykładzie „a" do punktu 4 — wszystkie oznaczenia lat zostają zwiększone o 4.

W szczególności więc:

rok	1928	zostaje	zastąpiony	rokiem	1932
„	1929	„	„	„	1933
„	1939	„	„	„	1943
„	1949	„	„	„	1953

(L. D. V. 33779/5/32).

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Wobec obniżenia z dniem 1 sierpnia r. b. cen papieru, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu komunikuje, że podania o ulgi celne na papier pakowy, gazetowy i kancelaryjny, przewidziane w rozporządzeniu z dnia 21 czerwca r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 560) — będą załatwiane odmownie.

* * *

W dniu 7 września 1932 r. o godz. 10 rano nowomianowany Minister Skarbu p. W. M. Zawadzki przejął urzędowanie od ustępującego P. Ministra J. Piłsudskiego, poczem zgromadzonych w sali reprezentacyjnej Ministerstwa Skarbu dyrektorów departamentów Ministerstwa, dyrektorów Monopoli Państwowych z Podsekretarzami Stanu na czele pożegnał P. Minister J. Piłsudski. W imieniu zgromadzonych przemówił P. Wiceminister Koc, żegnając ustępującego i witając nowego Ministra. Na zakończenie przemówienie okolicznościowe wygłosił P. Minister W. Zawadzki.